

нови ще разруши предателския ти градъ... Поменъ да не остане отъ него, камъкъ възъ камъкъ да не се запази...

И Калоянъ се луташе несвѣсенъ изъ цѣвналитѣ градини, още повече раздраженъ отъ благоуханието имъ, отъ свежестъта на хубавата лѣтна нощъ, отъ кроткия царственъ блѣсъкъ на месеца... Идѣше му да разкъса дрехата си, да извика високо мъката си, да удари главата си въ нѣкой зидъ.

Какъ можа той, мъдриятъ, предвидливиятъ, недовѣрчивиятъ — така да се измами? Защо, защо бѣше повѣрвалъ на ромейска дума, защо се бѣ осланялъ на рицарска честность...

И ето, сега оставаше самъ въ борбата. Въ последния мигъ, когато всичко бѣ готово, когато бѣ дошелъ часътъ за решителна бранъ — ромеитѣ се отказваха отъ съюза... А свѣтлокосиятъ пленникъ, съ лице на светецъ, плетѣше тъмни интриги задъ гърба му... Но нищо. Той ще си отмъсти. И страшна ще бѣде мъстътъ му.

Като буренъ потокъ се надигаше въ него желанието да разрушава, да пали, да убива... Тъмно безумие замъгляше разума му...

Единъ войскаръ тихо се приближи до него. Пошѣпна само една дума.

— Свърши се.

Калоянъ отскочи назадъ, сякашъ нѣкой го бѣше хрсаналъ съ нѣщо. Не каза ни дума, махна съ ржка, продължи да се разхожда като несвѣстенъ. Небето бавно бледнѣеше... Въ клонитѣ на дърветата хиляди птици бързо и неспирно цвърчеха. Свежъ вѣтрецъ разливаше дълги тръпки изъ буйнитѣ тревы.

Внезапно, тегленъ отъ непреодолима сила, Калоянъ бързо се опъти къмъ кулата и се качи въ килията на пленника. Бѣше съвсемъ тихо. Никой не се мърна по стълбитѣ. До вратата на килията стояха неподвижни и невзмутими двама стражи. Като зърнаха царя, тѣ се отмѣстиха и снеха желѣзата на вратата. Когато влизаше, Калоянъ затвори за мигъ очи, обзетъ отъ необяснимъ страхъ и отвращение.